

53 — Родове-тъ, както и въ съществително-то, съ три: *мжескій, женскій и средній*.

54 — Мжескія-тъ родъ има двѣ окончанія: *пълно и усъченно*:

Пълно-то има окончаніе *ій*, като: *добрій, бла-гий, синій*, и прч.

Усъченно-то има *ъ* или *ь*, като: *добъръ, благо, синь*. (1)

55 — Отъ двѣ-тъ окончанія, само пълно-то приема членъ, като: *добрія-тъ человекъ*, а не *добрѣ-тъ человекъ*.

56 — Пълно-то окончаніе става отъ усъченно-то, както и напротивъ, съ промѣнна-тъ на *ъ* и *ь* въ *ій*: *старъ-старій, долеъ-долгий*.

57 — Когато преди *ій* на пълно-то ся нахождатъ два съгласни, въ усъченно окончаніе, тѣ приематъ между си *ъ* или *е*: *ъ*, когато усъченно-то въ края-тъ си има *ъ*, като: *мждрій, мждъръ; сладкій, сладкъ*; — *е*, когато то има *нь* или *нъ*: *матерний, матерень; сетний, сетень, истинний, истиненъ; мирний, миренъ*.

(1) Когато усъченно-то окончаніе е *ъ*, повече-тъ писатели днесъ, по подражаніе на Славянскія-тъ языкѣ, пишѣтъ пълно-то съ *ИЙ*, вмѣсто *ІЙ*. Множественно-то число тоже ся пишѣ съ *И*, вмѣсто *И*. Ній като не намираме никаква разлика между *И* и *И*, ни никаква важна причина за да е *И* а не *И*, намѣстѣме първо-то съ второ-то за да отбѣгнемъ праздно-то затрудненіе на ученици-тъ. Всреда-тъ ако го съхранихме, то е да увардимъ типа-тъ на първоначалнія-тъ коренъ старо-Българскій. Следователно среда-тъ трѣба да ся уварди, — въ края-тъ може да ся изхвърли.